

CATECHISMUS ZONDAG 9 (VERVOLG)

Ds. D. Chr. Overduin 6 maart 1988

Catechismus zondag 9 (vervolg)

Schriftlezing : Romeinen 8 : 12 - 17

Zingen : Psalm 86 : 2
 86 : 3
 86 : 4,5,7
 86 : 8,9

De 9e Zondag.

VRAAG 25: Wat gelooft gij met deze woorden: *Ik geloof in God den Vader, den Almachtige, Schepper des hemels en der aarde?*

ANTWOORD: Dat de eeuwige Vader van onzen Heere Jezus Christus, die hemel en aarde, met al wat er in is, uit niet geschapen heeft, die ook door zijn eeuwigen raad en voorzienigheid ze nog onderhoudt en regeert, om zijns Zoons Christus wil mijn God en mijn Vader is; op welke ik alzo vertrouw, dat ik niet twijfel, of Hij zal mij met alle nooddrift des lichaams en der ziel verzorgen, en ook al het kwaad, dat Hij mij in dit jammerdal toeschikt, mij ten beste keren; dewijl Hij zulks doen kan als een almachtig God, en ook doen wil als een getrouw Vader.

CATECHISMUS ZONDAG 9 (VERVOLG)

Het ging dus over artikel 1:

Ik geloof in God de Vader, de Almachtige, Schepper van de hemel en van de aarde.

En wij zouden op twee zaken letten:

1. DE GOD EN VADER VAN DE HEERE JEZUS CHRISTUS IS OM CHRISTUS WIL MIJN VADER.

2. HIJ IS VERTROUWENSWAARDIG.

Verleden week hebben wij gelet op de woorden: "Ik geloof in God de Vader, de Schepper van hemel en van aarde."

Daarbij zijn al verschillende zaken genoemd, zodat wij bij de overdenking van het antwoord niet op ieder woord nog zullen ingaan.

Daarbij hebt u waarschijnlijk ook al gemerkt, dat de zinnen, waar het om gaat, zijn niet zo heel lang in zondag 9. Maar er komen nogal veel tussenvoegsels, tussenzinnen, bij.

Want eigenlijk zou je het antwoord samen kunnen vatten: Dat de eeuwige Vader van onze Heere Jezus Christus om Zijn Zoons Christus wil, mijn God en mijn Vader is, op Welke ik vertrouw.

Er staat hier nu nog tussen, Die de hemel en de aarde met al wat er in is uit niets geschapen heeft, en die ook door Zijn eeuwige raad en voorzienigheid nog onderhoudt en regeert. Maar dat stukje komt ook in zondag 10 aan de orde, als er gesproken wordt over de almachtige en alomtegenwoordige kracht van God, door welke Hij hemel en

CATECHISMUS ZONDAG 9 (VERVOLG)

aarde, mitsgaders alle schepselen als met Zijn hand nog bestuurt.

De eeuwige Vader van onze Heere Jezus Christus.

Daar heb je het al.

Ik heb al gezegd, sterk benadrukt, wij kunnen niet over God de Vader spreken in het algemeen. Want dat Vaderschap van God is ten nauwste verbonden met het Zoonschap van Christus, en met de Heilige Geest. Niet alleen met het Zoonschap van Christus, maar met het Middelaar zijn, het plaatsbekleder, verzoening zijn.

We hebben immers al gehoord, dat Jezus Christus is de eeuwige, natuurlijke..... Het woord 'natuurlijke' tussen haakjes, maar de bedoeling is toch wel duidelijk, dacht ik, als wij zeggen dat Jezus Christus de natuurlijke Zoon van God is, dan wordt daar mee bedoeld dat Hij God uit God, en Licht uit Licht is, met de Vader en de Heilige Geest. Dat Hij dezelfde eer, dezelfde eeuwigheid, dezelfde (ten dele) eigenschappen heeft als de Vader. Zodat Hij echt kon zeggen: Ik en de Vader zijn Eén.

Ik wil daar niet zo veel meer aan toe voegen. Alleen in verband met vanmorgen wil ik daar nog iets bij zeggen.

Als er één woord is dat getuigenis geeft van de eenheid van Vader en Zoon, dan is het ook wel dat woord: Doe dat tot Mijn gedachtenis. Immers, wij hebben gehoord dat Jezus Christus altijd de eer van de Vader zocht.

Hij zei Zelf: Ik zoek geen eer van mensen.

Ik zoek de eer van Mijn Vader.

Ik bedoel Mijn Vader.

Ik ga niet buiten het spoor van Mijn Vader.

Wat Ik van Hem gehoord, van Hem gezien heb, dat verkondig Ik.

Jezus duidde dus aan, die volmaakte eenheid in willen, in alles, die er is tussen Hem en de Vader. Onderschat het dan niet als Hij zegt: Doet dit tot Mijn gedachtenis. Want dan betekent dat ook de gedachtenis Góds. Dan mag je daar ook in zien, die eeuwige Vader van de Heere Jezus Christus. Al is Hij dan niet gekruisigd, maar, Die volkomen achter Zijn geliefde Zoon staat. Ook in de weg van de vernedering.

'Mijn gedachtenis', dat is dan tegelijk de gedachtenis van de Vader.

Wat is dat merkwaardig. Daar zie je de lijnen ineenvloeien. Christus, Die Zijn Naam tot gedachtenis sticht, sticht daarin tegelijk de Naam en de Persoon van de Vader tot gedachtenis. En omdat wij midden in de dood liggen, doet Hij ook in dat woord Zichzelf kennen als de Verwerper van de Heilige Geest.

Niemand dan God kan immers gedachtenis stichten aan Zijn Naam. Dat weet Jezus volmaakt. En daarom, als Hij dat zei: Doet dat tot Mijn gedachtenis, dan schuift Hij, als het ware, niet een stuk toe naar die zwakke, nietige sterveling, die nog niet één ogenblik kan denken aan de dingen die eeuwig zijn, maar, dan grijpt Hij, als het ware in, in de majesteit en de heerlijkheid van de Heilige Geest, Die gij, zeide Hij, zult ontvangen van Mijn Vader. Want Ik zal de vader bidden, en Hij zal u een andere Trooster geven.

Zo zie je het werk van de Drieënige God verheerlijkt in de Heere Jezus Christus. Zo blijft er dan ook niets te roemen. Maar het is een zaligheid die volkomen bereid is voor het aangezicht van de volken, volkomen! Daar blijft nog niet één klein stukje over aan ons, om dat te verwerkelijken, of om dat te verwerven. Hij is, en Hij doet, en Hij beveelt, en

CATECHISMUS ZONDAG 9 (VERVOLG)

dan is het ook goed. Zo worden volbracht al Gods werken en gedachten.

Daarom die nauwe band.

Dat de eeuwige Vader van onze Heere Jezus Christus.....dat is één.

Dat is niet punt twee, dat is punt één.

Want het Vaderschap van God is niet afgetakt van ons vader-zijn, integendeel. Hij is van eeuwigheid tot eeuwigheid de Vader van Zijn Zoon Jezus Christus.

Men zegt: In deze tijd leven we in het God-loze, Vader-loze tijdperk. Daar zit iets in, al hoef je dat niet in zijn volle consequenties te aanvaarden. Waarom? Mensen komt de eer niet toe om zoiets vast te stellen. Ze grijpen ook in hun negatieve woorden en beoordelingen boven zichzelf uit.

Maar laten we toch daar eens even een ogenblik bij stilstaan, het God-loze en het Vader-loze tijdperk. Men bedoelt daarmee dan een grote verduistering van God en van het Vaderschap van God, de nihilistische mens zonder God, zonder meester op deze aarde. Een God-vergeten tijd, waar wij niet uit kunnen komen, maar die ons overal zichtbaar wordt.

Ja, daar zitten wij inderdaad tegen aan te kijken. En dat kunnen wij niet in alle opzichten ontkennen, de duisternis, geestelijk, is groot, en op deze wereld. En je kunt het ook niet verwachten van die enthousiaste bewegingen. Die proberen uit die cirkel te ontsnappen door veel tam-tam te maken. Maar ach, zo is God niet te veroveren en aan onze kant te krijgen.

Wat zou er dan..... Ja het is natuurlijk heel moeilijk om daar over iets te zeggen, maar wat zou daar dan de achtergrond van zijn?

Ik denk dat we toch mogen denken in de richting van het verwerpen van de fundamenteen waarop het christelijk geloof rust. Het niet meer serieus nemen van die fundamenteen. Alleen al de manier van zeggen, dat de eeuwige Vader van onze Heere Jezus Christus.....dat roept al een zeker verzet op. "Nou, nou, zeg het maar gewoon. Daar hoef je niet zulke woorden voor te gebruiken". Er is geen ruimte voor de glans, voor de heerlijkheid, voor de basis. En zodra wij van de basis los zijn, en wij het heft in handen nemen, in de kerk, op school, in ons eigen persoonlijke leven, en ons gedragen als van die Vader-lozen, wat we ook inderdaad zijn, maar we willen het niet erkennen, dan zie je ook inderdaad die Vaderloosheid. Dan krijg je dat geweeeklaag van theologen, professoren, over die Gods-verduisteringen, over die leegloop. Wat allemaal ook inderdaad droevig is. Maar men vergeet vaak dat ene ding, dit, dat de eeuwige Vader in de eerste plaats de Vader is van onze Heere Jezus Christus. Die doet naar Zijn wil en welbehagen. Die Zich nooit van Zijn plaats laat dringen. Want uiteindelijk, waar wij dat eeuwige Vaderschap van Die Vader gaan miskennen, of, het zegt niets meer, daar blijft ook geen fundament over. Daar blijft niets over. Daar blijft een wir-war over, van leegte, van chaos.

En waar nu de moderne mens tot de conclusie komt dat we in een God-loze en Vader-loze tijd leven - de verontruste geesten tenminste daaronder - daar is het met het ware geloof zo, dat kán niet per conclusie leven. Ik bedoel, dat kán daar niet bij leven. In de zin van: wat leven we toch in een God-loze en in een Vader-loze tijd. Want waar het geloof, waar de Heilige Geest is - want dat is de Geest van het geloof - waar het kinschap is, daar is juist een worsteling. Daar doet de Heilige Geest die in de raderen

CATECHISMUS ZONDAG 9 (VERVOLG)

komt, bij ogenblikken uitroepen: Gij zijt toch onze Vader. Waarom verstokt Gij ons hart, waarom doet Gij ons van Uw wegen dwalen? Wij zijn toch naar Uw Naam genoemd?

Dat is een heel ander spoor dan die, ik zou haast zeggen, bijna klinisch, wetenschappelijke vaststelling dat wij in een God-loos en Vader-loos tijdperk leven.

Nee, ik denk, dit is een verzoeking, geliefde gemeente, voor ons, en een beproeving. Toen Jezus aan het kruis hing toen kwam er een God-loze en Vader-loze tijd. Toen heeft die Borg en Middelaar ingeleefd wat het zeggen wil, geen Vader die met vriendelijk ogen op Hem neerzag, maar een Rechter. Een verlatenheid, een eenzaamheid, een duisternis, een kou die tot in Zijn gebeente doordringt. Daar weet de kerk van. Daarom durft de kerk niet mee te doen met dat gemakkelijke spreken over het God-loze en Vader-loze tijdperk.

Want de kerk weet, dat zit bij óns!

Wij zijn die God-lozen.

Wij zijn die weglopers.

Wij gedragen ons niet als kinderen, maar als bastaarden.

Kijk, het lijkt vaak zo gewichtig en zo waar als mensen zeggen, geleerden: een God-loze, Vader-loze tijd. Als zulk een redevoering gehouden wordt dan zijn de mensen, de predikers, allemaal onder de indruk van zoiets. Want dat is echt waar. "En we kunnen er ook niet uitkomen". "Nee". Het lijkt nog wel degelijk ook, want.... 'God alleen'. We moeten er genoeg mee nemen om zo door te gaan.

Veel predikanten haken af en durven het dan ook niet meer. Worden leraar, of iets dergelijks. Ze kunnen niet meer over God en over de Vader spreken. "Waar is Hij? Geloof je er zelf nog wel in?" Maar dat is nu juist de beproeving.

Als wij christenen mogen zijn, onwaardig in onszelf, dan weten wij toch van dat kruis waar Vader Zich verbergt?

Waar niets meer gebeurt: 'Gij antwoordt niet,
't zij Ik des daags moog' kermen,
Ik vind geen rust, ook heb Ik geen ontfermen
in Mijn verdriet.'

Dat wonderloze kruis.

"Kom er eens af! Dan zullen wij het geloven. Verlos Uzelf en ons, indien Gij de Christus Gods zijt!" En er gebeurde niets, niets! Alles bleef gewoon hetzelfde.

Daar hingen drie mannen te sterven, en Eén is de eeuwige Zoon van God.

Nu komt de beproeving.

Wij leven ook in een tijd, de Bijbel noemt dat het einde der eeuwen. Het komt steeds dichterbij, het nieuwe begin, de eeuwige glorie van God. Maar vlak voordat de zon komt is het donker op zijn diepst, op zijn ergst. En nu zegt Jezus Christus: "Waakt, dat je niet in verzoeking komt". Om op een klinische manier te zeggen: God- en Vader-loos, alles. Want Jezus heeft gezegd, in die God-verlatenheid: "Mijn God".

En wij?

God geve.... Ik zie dat zo in de geest, als wij als gemeente mogen samenleven onder het Woord, dan zie ik als een heimwee-gedachte, dat het zo moge zijn dat de prediking van het Wonder en het geloof die vrucht mag hebben, dat in jouw en in mijn leven de schreeuw mag opklinken tot de levende God, in het ziekenhuis, in de operatiekamer, op

CATECHISMUS ZONDAG 9 (VERVOLG)

het sterfbed, in nood en dood: "Mijn Heere en mijn God!" Dat zie ik als iets groots, Gods bemoeienis met ons.

Niet als je dood bent, op de kaart, - dat is ook goed - 'wij treuren, doch niet als degenen die geen hoop hebben'. Maar nu: wij treuren, of wij lachen, of we zijn ziek, of gezond, of wij gaan sterven, maar niet als degenen die geen hoop hebben. Want wij hebben de stem gehoord van de Zoon: "Hoop op God, want ik zal Hem nog loven, Hij is de menigvuldige verlossing mijns aangezichts, en mijn God".

Om nu bij een volk te horen dat, waar iedereen verwacht dat we het op een razen zouden zetten, dat we zouden zegenen.

En als iedereen denkt, nu is het afgelopen met hem, daar komen we boven. Eeuwige armen onder ons. "O God, Gij zijt mijn Toeverlaat".

Voel je dan zo veel?

Heb je dan zo veel?

Nee! "Ik geloof in de eeuwige Vader van ONZE Heere Jezus Christus".

Dat is de verbindingsschakel. Want die Heere Jezus Christus is gekomen uit de hoge Hemel, dat is het Woord wat vlees geworden is. Dat is de Zaligmaker, de Messias van de Vader gezalfd. Hij is gekomen om Gods wil te doen, en om de Naam van de Vader bekend te maken.

Dat is al punt één.

Maar als wij nu niet geloven, niet willen weten van die Heere Jezus Christus, die Zaligmaker, dan is er ook geen hoop. Dan is het ook echt dat Vader-loze tijdperk, en dat God-loze tijdperk. Dat is het altijd al geweest, trouwens, maar het kan wel erger worden. Dan zal deze beschouwing ook haar weerslag hebben in onze gezinnen. Je zal zeggen, heeft dat er iets mee te maken? Jawel. Het is een voorrecht dat er vaders en moeders zijn, en dat er kinderen zijn. Eigenlijk is het een vloek als vaders en moeders zeggen: "Nou joh, schiet maar op, ga er maar uit!" Of het moet zo'n ondragelijke toestand zijn misschien, maar daar gaat het nu niet om, dat betrek ik er nu even niet bij. Maar die geest uit de afgrond, geen God en geen meester. Dan hou je op aarde ook geen vader en geen moeder meer over. Dan hou je een vader en een moeder over die je naar de hel brengen, al beseffen ze het niet. Ver weg.

Dat zou je elkaar, dat zou je soms wel eens uit willen schreeuwen, al ben je nog zo'n slechte vader, en nog zo'n slechte moeder in je eigen oog voor God, maar dat je het iedereen zou willen influisteren: denk er om, als je geen God hebt en geen Vader van onze Heere Jezus Christus, die om Christus wil jouw Vader is, hoe moet je dan vader zijn, en moeder?

Kijk, ik weet wel, God geeft in Zijn genade en barmhartigheid, gelukkig, nog dat er vaders en moeders zijn, ook buiten de kerk. Maar daar gaat het mij nu niet om. Het gaat er mij om hoe het in principe is. Weet je wat je dan over houdt? Net als de titel van dat boek, 'de naakte aap', die hou je over. De naakte aap, meer niet. Dan mis je in principe het mededogen, dan mis je de erbarming. Omdat je zelf God niet kent in Zijn erbarmen over jou. God, die in Christus Jezus zó dichtbij gekomen is, die Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft.

Voel je? Waar is dan de basis?

Daarom wil ik dat ook tegen de kinderen zeggen: Dank God als je een christelijke vader

CATECHISMUS ZONDAG 9 (VERVOLG)

hebt, al kun je misschien heel wat op hem aanmerken. Een kind doet dat toch niet zo gauw, als het een kind is. Maar bij wijze van spreken, als je..... Dan kun je zeggen, vader die.... dat was niet echt, of dat was niet goed, of.... En toch mag je blij zijn als vader gelooft in de eeuwige Vader van onze Heere Jezus Christus. Daar ben je alleen maar goed mee. Want als jouw vader ook een Vader heeft, een Vader van de Heere Jezus Christus in de Hemelen, dan betekent dat dat die vader van jou, die heeft iemand bóven hem. Heel hoog boven hem. En die eeuwige Vader, kinderen, Die bemoeit Zich met jouw vader, met jullie vader en moeder. En Die trekt, en Die vermaant, Die stuit, Die brengt tot boete, tot erkenning van eigen schuld, eigen dwaasheid. Die zorgt er ook voor dat je vader en je moeder hun arm om je heen slaan. En dat ze door alles, als het ware, heen breken, en zeggen: "Je bent mijn kind, mijn kind. Ik kan je niet loslaten".

Natuurlijk, vaders en moeders zien wel een stukje groeien, zelfstandigheid. Als je gaat trouwen dan ga je ook het huis uit. Maar, daarom ga je nog niet van elkaar af. Je krijgt een eigen leven. Maar oh, ik kan niet anders zeggen dan, wat een weldadigheid van God, meisje, jongen, dat jouw vader en moeder de stem hebben gehoord van God. Dat is een niet te beseffen goedheid van de Heere. Dat is, en kan voor het kind, niet altijd bewust, betekenen, er is een plek, een plaats, een muur, een bescherming, een zorg waar ik terecht kan. Al ben je dan nog zo beperkt. Al zegt vader honderd keer: "Och kind, ik ben geen, nee dat moet je niet tegen me zeggen, ik ben niet zo'n goede vader". Maar het kind zal het ervaren wat het betekent. Het is geen kleinigheid als de psalm zegt: Al ben ik zelfs van vader en van moeder verlaten, de Heere is goed en groot. Dat kan blijkbaar: Verlaten. Hij is en blijft mijn Vader en Behoeder.

Ik denk aan al die kinderen die eigenlijk geen vader meer hebben, bij jullie in de klas, op school, op de vereniging. Misschien eens in de week of eens in de veertien dagen zijn ze een dagje bij vader. En dan gaan ze weer terug. Wat is dat erg. Er zijn van die wijze mensen die zeggen: "Nou, die kinderen vinden dat niet zo erg hoor, die kinderen kunnen veel meer hebben dan dat je denkt". Ik vind het verschrikkelijk, ik vind het heel erg. Vader in een ander huis, in een ander bed, in een andere straat.

Ja, door onze zonden is er ontzaggelijk veel kapot gegaan, en nog. Maar het is erg. Al die kinderen, die gebroken, verdeelde kinderen. Die niet thuis iets hebben gemerkt van de eeuwige Vader van onze Heere Jezus Christus. Och, ik weet wel, het kan ook allemaal anders gaan, en anders zijn, maar laat mij dit zeggen. Er zijn zoveel jonge mensen in de kerk en op de catechisatie. Ze raken er zo aan gewend dat er in hun kringetje vrienden en vriendinnetjes zijn waar het uit elkaar ligt. Het wordt zo'n vertrouwd beeld, op zoveel plaatsen. Je kijkt er niet meer van op.

O kinderen, o geef de Heere de erkenning dat je een vader en een moeder hebt. En boven alles dat vader en moeder geloven in de eeuwige Vader van onze Heere Jezus Christus.

Dat woordje 'onze' dat is namelijk het intieme.

Dat is nu juist dé weg waarlangs die eeuwige Vader van de Heere Jezus Christus tot ons gekomen is en Zich met ons heeft bemoeid. In die weg, 'onze', is eigenlijk de grond gelegd voor de adoptie. Wij hebben ook kinderen in de kerk die komen uit een ander land. Die zijn geadopteerd, noemen ze dat, aangenomen.

Jezus Christus is nooit geadopteerd. Die was de natuurlijke Zoon van God. Zo zijn wij

CATECHISMUS ZONDAG 9 (VERVOLG)

geen kinderen van God, zó niet. Wij kunnen alleen maar kind zijn door adoptie. De één kijkt er wat moeilijker tegenaan, en ik kan het wel begrijpen. Ik kan het ook wel begrijpen, met alle problemen die erbij zijn. En toch zou ik juist die vaders en moeders - wat ik al eens eerder gedaan heb - een woord van hartelijke troost en bemoediging willen toespreken.

Voor een ieder die gelooft in Jezus Christus is Zijn Vader écht jouw Vader. Maar het is 'door aanneming tot kinderen', adoptio. Die vaders en moeders die een kind hebben geadopteerd, of kinderen hebben geadopteerd, die hebben in hun eigen leven elke dag, als je, het gebeurt niet iedere dag misschien, maar dat geeft niet, maar als het zo gebeurt dat je naar je kind kijkt. Dat kind dat zegt: "Moeder, vader". En dat dicht bij je komt zitten, en dat om je roept als het pijn heeft. Dan mag je denken, zo is nu je vader en je moeder kind bij God. Kind bij God. Niet omdat we zo hoog van komaf zijn, dat we ook uit God zijn. Dat is alleen Christus. Maar omdat Hij jouw vader en moeder heeft aangenomen. Een kind van toorn, zoals alle anderen. Een kind voor de ondergang. Een kind voor het duister. Ja, wat een herinnering vaders en moeders, met jullie kinderen. Als je zelf persoonlijk een aangenomen kind bent, wat zie je dan veel in dat hele gebeuren. Want ik weet wel, jij hebt er niets voor hoeven te doen, en dat kindje wat je hebt heeft ook niet veel hoeven te doen. Dat was zo klein, dat was zo'n lijden, dat was zo ver weg, dat was zo, ergens zo verlaten van God en mensen, het had geen toekomst. Dat hadden wij ook niet. Wij hadden dat ook niet. Dat kind kon nog geen handtekening zetten, enzovoorts, maar er moest wel heel wat gebeuren. Heel wat brieven, heel wat juridische zaken moesten worden opgelost.

Wat denk je van uw kinschap?

Dat van eeuwigheid af God daar al mee bezig is geweest. Dat de papieren er voor geschreven zijn. "De rol des Boeks is met Mijn Naam vervuld." En in de volheid van de tijd is Hij gekomen. En heeft met Zijn eigen bloed betaald, met Zijn leven. Opdat u, ik, aangenomen zouden worden uit vrije genade.

Er zijn nog veel meer kinderen, maar jij bent aangenomen. Er is nog zo veel ellende, maar jij bent met Zijn liefde bedeed. Dat alles roept het woord op: ónze Heere Jezus Christus. Wij weten van Vader niets. Wij weten alleen het gevoel van toorn dat ons kan bezwaren. Gevoel van oordeel. Hij is immers door onze zonde onze Rechter geworden. Maar door onze Heere Jezus Christus, die het verdiend heeft, daardoor weten we meer.

Nu, die eeuwige Vader van onze Heere Jezus Christus - en nu laat ik die tussenzin even iets op de achtergrond, 'die de hemel en de aarde met al wat er in is uit niet geschapen heeft, en die nog door Zijn voorzienigheid onderhoud en regeert' - Die is om die Christus, Zijn Zoon Christus, mijn God en mijn Vader.

Dat kun je niet geloven.

Dat kun je niet geloven.

Nu ja, je kunt het niet geloven, maar ja, het is zo onuitsprekelijk groot. Zo groot! Dat die allerhoogste Majesteit, die in het rijk der heerlijkheid, de hemel heeft tot Zijne troon, dat die om Christus wil de Vader is van zo'n aardworm? Van zo'n nietig stofje? Van zo'n mensenkind?

Ik word nog al eens aangevochten met deze gedachte: Nou, als jij dat dan echt, als dat

CATECHISMUS ZONDAG 9 (VERVOLG)

nu echt zo is, nou man, dan zou je heel de dag zingen, dan zou je heel de dag springen, dan zou je....., nou man, dan zou je gek worden van blijdschap. Nu, hoe kun je er dan zo tam, hoe kun je dan zo..... Als jij nu op een gegeven moment iets wat je graag wilt hebben in de schoot geworpen wordt, dan ben je toch vreselijk blij, en dan is het huis toch te klein? Mensen raken soms al buiten zinnen als ze het lot uit de loterij winnen. Dan geven ze rondjes man, en oh, het kan niet op. En hoe wil jij.....?

Nu, dan moet ik wel voor de Heere belijden dat het treurig met me gesteld is, maar ik wil die aanvechting niet gelijk geven. Dat wil ik niet. Want ik heb al altijd de duivel gelijk gegeven, en dat wil ik niet. Dat weet God, dat wil ik liever niet doen. En dan zeg ik ja, dat kan wel zijn, maar goed duivel, als kind in huis heb ik het ook nooit zo beseft hoor, ik was er niet altijd bij: "Wat een wonder dat ik een vader heb die God vreest, en wat een wonder dat ik een moeder had die God vreest". En misschien heeft mijn moeder wel eens gezegd: "He joh, heb je ons al een kus gegeven, of ga je zo maar naar bed?" "O nee, nee". En als je dan met je spelletjes bezig was of zo, dan dacht je toch niet, oh wat een wonder dat ik zo'n vader heb. Maar je had hem wel. Dat zeg ik dan ook tegen de bestrijding, die gedachte, die akelige gedachte. Want die akelige gedachte die wil jou gek maken, die wil zeggen: "Ja kijk nu eens, als dat nu echt waar is, als het nu echt waar is, wat ben je dan? Dan moet je toch zus, je moet zo." Die maakt je krampachtig, en die maakt je half gek, want je kunt toch niets maken. Je kunt niets maken. Maar dan moet je maar die kant uitdenken: Als kind was je je dat niet altijd zo bewust. Dat brengt toch je kind-zijn mee? Alleen, elke keer weer komt het út dat er een vader is, in het gewone leven. Het komt elke keer weer uit. Op een gegeven moment is er de sterke hand van vader, 'die alles kan', zeggen de kinderen. "Mijn vader is sterker, mijn vader kan alles. Mijn vader kan het beste schieten, timmeren", noem maar op, van alles. Maar op een gegeven moment is er die hand. "Jongen toch, wat is er nu aan de hand?" En op een bepaald ogenblik is die moeder er. Als ze opeens hoort, 'moeder.... help, help!'

Kijk, dat is de werkelijkheid.

Dat is een stukje van de praktijk.

Straks, als God alles zal zijn in allen, dan is het, nu ja, dan heb je niets meer nodig. Dan is de stroom van Zijn gemeenschap zo groot, dat je de Heere in alles mag bewonderen, in al de werken van Zijn handen.

Maar nu, nu zit je op aarde. Als je maar een kind mag zijn om Christus wil: "Mijn God en mijn Vader". Hij heeft het Zelf gezegd. Onze Heere Jezus Christus heeft gezegd: Ik vaar op tot Mijn God en tot uw God, tot Mijn Vader en uw Vader. En de Heilige Geest die doet het ook, Die is in het hart, en Die zucht: Abba, Vader. Dat is echt zo. Het is zo maar niet een klakkeloos rondstrooien van twee lettergrepen. Maar het is het werk van de Heilige Geest, dat Hij naar boven brengt: "Lieve Vader". Soms in de verwarring van je narigheid, van je pijn, van alles wat je verkeerd gedaan hebt, van je verlorenheid, van je schuld. En toch, op het moment dat je misschien naar verstandelijke maatstaven doodsbang zou moeten zijn, opeens is daar die Heilige Geest. En opeens zeg je: "Ach lieve Vader, help me toch. Vergeef me toch. Laat me toch alstublieft niet los. U bent toch Vader".

Ja, dat is echt waar. Dat komt ook echt uit. En Hij zegt: "Als Ik een Vader ben, waar is Mijn eer?"

En dan schamen we ons diep.

CATECHISMUS ZONDAG 9 (VERVOLG)

Want er staat bij, Hij is vertrouwenswaardig.

"Dat ik niet twijfel, op zo'n manier vertrouwen, zo vertrouwen, dat ik niet twijfel of Hij zal mij met alle nooddrift van lichaam en ziel verzorgen, en al het kwaad dat Hij mij in dit jammerdal toeschikt mij ten beste keren, dewijl Hij zulks doen kan als een almachtig God, en doen wil als een getrouw Vader".

Zo vertrouwen.

Nu, dat is wat.

En je zit vol met zorgen.

Hier over, daar over, hoe moet dit, hoe moet dat.

Hoe moet dit er komen, hoe moet dat er komen.

Ja, hoe vertrouw je nu?

Je vertrouwt op mensen. Je denkt: die zal wel kunnen helpen, maar die doet het niet. Die zal wel kunnen helpen, maar ja, dat weet ik ook niet. Maar God de Vader?

En dan is er nog iets dat ons een beetje....., ja, dit jammerdal. Is dat wel waar ? Vooral de opgroeiende kinderen, die vinden zo'n uitdrukking.....'dit jammerdal?' Nu kinderen, ik kan dat wel begrijpen hoor. Ik kan dat wel begrijpen dat jullie dat denken. Dat jullie een beetje je schouders ophalen en zeggen: "Ja, altijd maar dat jammerdal, dat nou...." Toch is het wel waar hoor. Je ziet het nu niet precies, je moet het zien, even, in het licht van iets anders. Maar kijk, ik kan best begrijpen..... Een hele degelijke dominee die kwam bij mijn oom, en die zei: "Jan, hoe vond je de preek gisteren?" "Nou", zei mijn oom: "Als je nog één keer zo preekt dan zie je me nooit meer, je moest je ogen uit je hoofd schamen". "Wat zeg je nu?" "Ja", zegt hij: "Je preekte over, 'och dat mijn hoofd water ware, en mijn ogen een springader van waterfontein, om te bewenen de breuk van de dochter mijns volks'. Je deed net alsof jij Jeremia was met je dikke kop en je sigaar in je hoofd en je speknek, en daar weet je niets....." "Hoe durf je!"

Kijk, dat zijn van die eigen gemaakte jammerdalen. Dan kan ik begrijpen dat iemand, een jong mens die dat aan zit te kijken, dat die denkt: nou, ik kan het nog niet aan hem zien hoor. Net als die mensen die zo lijden aan de kerk, aan de verdeeldheid van de kerk. Dan zie je per ongeluk een foto, en dan denk je: Nou, nou, man, is dat nu allemaal wel waar.

Maar je moet het zo zien: Er klimt van deze wereld een gestage stroom op van jammer. Dat wij op het ogenblik niet zitten te jammeren misschien, dat is ook Gods genade. Maar denk er om dat er op dit ogenblik wat gebeurt. Het is maar goed dat we daar niet bij betrokken zijn, want je zou niet kunnen leven. Je zou niet kunnen leven.

Daar komt nog iets bij. Als leed, lijden, droevenis in ons leven komen, en verlies van wat ons lief en dierbaar is, of we worden oud, de lust vergaat, en we zien over alles nog eens heen, dan ook, met alles wat erbij is, zie je duidelijk, ach, wat een moeite, wat een verdriet, wat een tragiek, wat een leven. Het is moeite, zorg. Het uitnemendste van die is moeite en verdriet. Daar wil je niet mee zeggen dat je geen goede dagen hebt gehad. Dat wil ik altijd maar benadrukken, vergeet dat niet! Het is naar het Woord van God dat het een jammerdal is. Paulus zegt: "Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen. Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde". Dat gaat altijd door. Altijd die gebrokenheid en die gespletenheid des harten.

Maar nu te geloven dat Vader zó is dat Hij al dat kwaad wat anderen, wat ik mezelf

CATECHISMUS ZONDAG 9 (VERVOLG)

aandoe, wat de duvel me aandoet, dat Hij dat op zo'n boven-begrijpelijke manier in Zijn handen heeft, dat Hij het er zo mee maakt dat het alles nog ten beste komt. Dat alles nog mee moet werken ten goede. Omdat Hij het kan en wil. Hij kan het als een almachtig God, Hij doet het als een getrouw Vader.

Vertrouwenswaardig.

Ik heb de neiging om te denken, zo ben ik nu, ik hoop dat jullie daar voor bewaard blijven, bij mij zeggen ze: Pfft, nou, is dat nu wel zo? Kijk nu eens? Kijk hier nu eens naar, kijk daar nu eens naar. Heeft God het gedaan? Heeft God geholpen, heeft God het verholpen, heeft God het voorkomen, heeft God....?

Daarom vind ik het ook zo fijn als ik de goede Boodschap door mag geven, omdat ik zelf het zo hard nodig heb.

Maar die stem hè, die verrader, die achter....., die zit te mompelen, die mompelaar: "Ja, maarre....., ach joh, allemaal toevallig. Dat gaat allemaal zo....., je moet niet overal God bijhalen, want.....er klopt toch niets van. Wat zie je er nu van?" En dan toch....., wat zag Jezus er van? Wat zagen wij er van toen Hij steeds dieper en dieper het ongeluk, het lijden inging? En toch zei Hij: "Ik zal opstaan ten derde dage". En al het kwaad dat God Hem toeschikte is tot een eeuwige behoudenis gebleken. Nu, dan zijn wij uitgepraat.

Ja, dat ligt op een heel ander vlak: Golda Meïr heb ik wel eens gelezen, die oude minister van buitenlandse zaken, geloof ik, van Israël, die was al oud en ze rookte veel te veel en, nou ja. Toen zeiden ze, hoe gaat het? Ach, zegt ze, het gaat goed. Hier en daar een beetje kanker, maar voor de rest valt het wel mee. Kijk, dat klinkt natuurlijk een beetje grof. Het klinkt een beetje grof, voor iemand die zoveel heeft meegemaakt en afgetobd. Maar als we dat nu op een Christelijke manier mogen zeggen. "Het gaat goed. Nu ja, de flarden hangen er een beetje bij en we groeien een beetje krom als een koeiestaart en we worden wat kleiner en we voelen ons wat gebrekkiger, enzovoorts, enzovoorts, maar....., voor de rest gaat alles goed".

Wat is dan de rest?

God in Christus Jezus heeft gezegd: Ik zal u niet begeven en Ik zal u niet verlaten!

AMEN